

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5360/2024
19.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Предраг Митић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Сретен Никитовић, адвокат из ..., ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3406/23 од 30.11.2023. године, у седници одржаној дана 19.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3406/23 од 30.11.2023. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Вишег суда у Ужицу П 51/22 од 20.04.2023. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца АА и ББ и обавезан тужени ВВ да тужиоцима на име главног дуга и дуга због доцње у плаћању главног потраживања исплати укупан износ од 42.912,35 евра са законском затезном каматом на износ од 20.000 евра у висини референтне стопе Европске централне банке на главне операције, почев од 01.03.2012. године, па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до коначне исплате камата у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, на износ од 22.912,35 евра камату у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, почев од дана подношења тужбе до исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова поступка исплати износ од 96.619,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3406/23 од 30.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда на основу признања Вишег суда у Ужицу П 51/22 од 20.04.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавили благовремену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон) и утврдио да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Ревизијски наводи о битним повредама одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП нису основани. Неосновано ревидент указује да је другостепени суд учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1 у вези члана 396. став 1. ЗПП, јер је другостепени суд у целости одговорио на жалбене наводе тужилаца и дао ваљане разлоге које прихвата Врховни суд.

Наиме, правилно је закључио другостепени суд, насупрот ревизијским наводима да првостепени суд није учинио битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 6. ЗПП, када је донео оспорену пресуду на основу признања. Неосновано је указивање ревидента, да је учињена битна повреда поступка, јер се радило о захтеву из члана 3. став 3. ЗПП, са којим странке нису могле да располажу, па у смислу члана 348. став 2. ЗПП суд није могао да донесе пресуду на основу признања. Располагање је недопуштено када би за последицу имало пресуду о усвајању захтева противног некој материјалноправној одредби. Предмет тражене правне заштите је захтев за испуњење уговора исплатом остатка купопродајне цене и камате због доцње у плаћању уговорне обавезе. Такав захтев тужилаца тужени је признао у целости. Првостепени суд је донео пресуду на основу признања, након чега су тужиоци повукли тужбу, а тужени се противио повлачењу тужбе, па се нису стекли услови из члана 202. став 4. ЗПП да се утврди да је тужба повучена, а пресуда на основу признања без правног дејства.

Наиме, полазећи од стања у списима, правилно је у конкретном случају донета пресуда на основу признања, јер су били испуњени законски услови за доношење ове пресуде. Правилно је примењена одредба члана 348. ЗПП, према којој ако тужени до закључења главне расправе призна тужбени захтев суд ће без даљег расправљања донети пресуду којом усваја тужбени захтев. Поред тога, у конкретном случају нису били испуњени услови из члана 3. став 3. ЗПП да суд одбије да уважи располагање странака, јер ово располагање није било супротно принудним прописима, јавном поретку и правилима морала. Пресуда на основу признања на основу одредбе члана 373. став 3. ЗПП може се побијати због битне повреде одредаба парничног поступка, или због тога што је изјава о признању дата у заблуди или под утицајем принуде или преваре. Полазећи од наведене одредбе Закона о парничном поступку, пресуда на основу признања не може се побијати због погрешне примене материјалног права, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што ревиденти у ревизији чине.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**